

В. Поталенно.—Король Лір. *Сцена—моно-
лог. Видавництво М. Масленникова, Ст.
8. Катеринодар, 1912.*

На сцені знаменитий артист Стронський, що вславився ніби (так він сам про себе розказує) найбільше в ролі короля Ліра, то ще як уславився: „заговорили всі російські кгазети. Почали прійїздить до мене із за кардана (sic!) і із столиць значні артисти, публіка. І пішло: „Духи Стронський“, „Конфетурі Стронський“, „Сернички Стронський“, „Цукерки Стронський“. І от рапатом таку знаменитість вислано „по независящимъ обстоятельствомъ“ у 24 г дини з великого міста з заборною вертатись. Почав великий Стронський їздити по малих городах і там—„убили мою душу і загасили у моєї (sic!) душі святій вогонь“. А коли „независящія обстоятельства“ дозволили Стронському вернутись до великого міста й виступити в „Королі Лірі“, то був то вже не колишній Стронський, а якийсь невдаха, якого закидано яблуками, огірками, оселедцями й калошани. І ось Стронський спився, опинивсь „на дні“ між босявок і розказує їм про свої пригоди та силпе прокльонами: „вся мерзота, всі фашолі (sic) искусства, всі проститутки в суннях і сюрдуках (sic) геть із за куліс театра, се зрам Мельпомені! прокляття вам, ви страшне зло за-для нього!.. Ви убиваете талані і псуєте товян!“ і т. д. і т. д.

Може б ми всьому цьому й повірили як би великий Стронський не говорив так безграмотно, як би „на дні“ хоч що-небудь лишилося у його од колишньої величі. Так само не годиться великому артистові, який учився грати „Короля Ліра“ і в гімназії, і в університеті, говорити отакі сентенції: „як німці кажуть: аут це-зарь, аут нігіль“, або: „що тобі Гекуба і що ти Гекубі! Се е у нас в театрі такий вираз“. Видко, байки розказував Стронський своїм слухачам босявкам, а сам і в університеті не вчився. Й „кгазети“ про його ніколи нічого не писали, і з-за „кардану“ ніхто до його не прїїздив, і „Сернички Стронський“—вигадка. *Задається*, мовляв, та й годі!